

A woman with long, wavy brown hair is shown from the chest up, her hands clasped near her face in a contemplative or emotional pose. She is surrounded by a lush field of green foliage and various flowers, including pink and purple blossoms. The background is softly blurred, creating a dreamy atmosphere.

CLEMENS WISSE

*B*loemen
voor een
boerendochter

Roman

Clemens Wisse

*Bloemen voor een
boerendochter*

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789401910804
ISBN e-book 9789401910811
NUR 344

© 2017 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden

‘Hein Voerman is een kleine boer met een grote mond,’ zeggen de bewoners van Ringedam, een boerendorp aan het riviertje de Ringe.

Hein staat in het dorp nou niet bepaald bekend als een sympathieke kerel, integendeel. Het is een hork van een vent, die met zijn vrouw Kee op de Stobbenhof boert.

Dat ondervindt de knecht Piet Kleiweg bijna dagelijks, maar Piet is geen opstandig type en loopt, zo men wel zegt, voortdurend ‘in de kleine steentjes’.

Piet woont met zijn vrouw Sien en drie kinderen in het daggeldershuisje van de hoeve. Het is in huize Kleiweg geen vetpot. Alle mogelijkheden om geld te verdienen of kosten uit te sparen zijn welkom. Sien helpt de boerin elke ochtend bij het spoelen van het melkgerei, het kaasmaken en ’s maandags bij de was. Geen geringe opgave als je zelf een man en drie kinderen te verzorgen hebt. Maar Sien is hoogzwanger van haar vierde kind, en dokter Zuidveld heeft gezegd dat ze zich in haar toestand niet te veel mag inspannen en zeker niet te zwaar mag tillen. Het zware werk dat Kee Voerman van haar verlangt, kan ze niet meer verrichten, en het lichtere werk heeft de boerin voor zichzelf gereserveerd.

‘We moeten het eens hebben over mijn werk op de Stobbenhof, Piet,’ zegt Sien op een voormiddag tegen haar man. ‘Tot nu toe heb ik me van de waarschuwingen van de dokter niet zo veel aange trokken, maar ik kan het werk dat Kee mij opdraagt niet langer doen. Ik wil een gezond kindje krijgen en er zelf ook niet aan onderdoor gaan. Wil jij de boerin informeren?’

‘Ik wil natuurlijk ook niet dat ons kindje of jou iets overkomt, maar jij kent de boerin en je weet dus bij voorbaat dat ze dwars gaat.’

‘Dat weet ik, jongen, maar we moeten haar reactie maar over ons heen laten komen. Ze zal niet meteen met een bak eieren voor de deur staan.’

‘Nee, dat denk ik ook niet. Hein is een hork, maar Kee is geen haar beter. Ze mag voor mijn part op haar kop gaan staan, maar jij

doet dat zware werk voorlopig niet meer.'

'Als de kleine er is, zullen we wel zien hoe ik me voel en wanneer ik haar weer zal kunnen helpen.'

'Ik zal de boodschap overbrengen, schat, maar eerst duik ik een klein uurtje de bedstee in voor mijn middagdutje. Er zal van slapen trouwens niet veel terechtkomen, want ik moet goed overdenken hoe ik het zal zeggen.'

'Nou, sterkte dan, maar laat je rust niet te veel verstoren door de reactie van dat nare mens.' Sien kent haar man, ze weet dat hij een erg zacht karakter heeft en, in tegenstelling tot zijn moeder, niet goed van zich af kan bijten. Daarom ook houdt ze zo veel van haar goeie lobbies. Met haar schoonmoeder Hes Kleiweg kan ze minder goed overweg. Gelukkig heeft Piet het karakter en de aard van zijn vader, met hem heeft ze het altijd goed kunnen vinden. Helaas is hij enkele jaren terug overleden en is opoe Hes bij haar dochter Fie ingetrokken.

Met het lood in zijn schoenen – of liever gezegd in zijn klompen – gaat Piet die middag na zijn middagdutje terug naar de Stobbenhof, en hij treft Kee in het achterhuis.

'Je zult het voorlopig zonder de hulp van Sien moeten doen, Kee,' zegt hij met niet al te veel overtuiging.

'Waarom dat, Piet?' Kee staat met de handen in haar zij en kijkt hem met een wat agressieve blik aan.

'Het zal je toch niet ontgaan zijn dat Sien min of meer op haar laatste benen loopt, om het zo maar eens te zeggen. De dokter denkt dat het een zwaar kind wordt en heeft haar aangeraden geen zwaar werk meer te doen vóór de geboorte van de kleine.'

'En trekt zij zich de waarschuwing van de dokter aan?'

'Tot nu toe niet, maar het gaat gewoon niet meer, Kee.'

'Slap geklets, Piet. Mijn eigen moeder stond een dag voor de geboorte van haar achtste kind nog achter de kaaspers en liep met kaasvaatjes te sjouwen. Laat je toch niks wijsmaken, man!'

Piet zou willen zeggen dat haar moeder ongetwijfeld goed doorvoed was, maar dat dat bij zijn Sientje niet het geval is. In huize Kleiweg is schraalhans keukenmeester, en een moeder spaart dan

al gauw het eten uit haar eigen mond om haar kinderen te kunnen voeden. Maar hij houdt zijn mond erover.

‘Ik zal er met Sien over praten,’ zegt hij ten slotte met een bedenkelijk gezicht, en dat ziet Kee.

‘Als ze voet bij stuk houdt, stuur je je oudste dochter maar.’

‘Jaantje?’

‘Ja, wie anders?’

‘Maar dat is nog een kind, ze is nog maar net van school. Ze verdient een paar centen als kindermisje bij de vrouw van professor Kortman.’

‘Is ze daar voor hele dagen?’

‘Nee, alleen ’s middags. In de morgen helpt ze Sien.’

‘Die hulp heeft Sien niet meer nodig als ze te beroerd is om mij te helpen.’

‘Ze is niet te beroerd, Kee, het gaat gewoon niet meer. Maar ik zal er met Sien en Jaantje over praten. Je mag gerust weten dat ik er zelf moeite mee heb Jaantje het zware werk hier te laten doen.’

‘Jij met je Jaantje. Je hebt gelijk dat ze jong is, maar het is een stevige meid en ik heb echt geen medelijden met haar. Toen ik net van school kwam, moest ik thuis ook melkgerei spoelen en de zware emmers op het afdruiptrek zetten. We konden toen een meid uitsparen, want mijn vader was geen grote boer.’

‘Als jij er te beroerd voor bent, dan moeten we Jaantje maar sturen, is het commentaar van Kee, Sien.’

‘Wat is dat toch een vreselijk mens, Piet! Nooit ben ik ergens te beroerd voor geweest, en dat weet Kee donders goed.’

‘Kee denkt alleen aan zichzelf, Sien. Maar wat moeten we nou?’

‘Ik heb er erg veel moeite mee om Jaantje mijn taak daar te laten overnemen, Piet. Kunnen wij dat het kind wel aandoen? Ze heeft het nu erg naar haar zin bij mevrouw Kortman, maar als zij ’s morgens dat zware werk op de Stobbenhof moet doen, dan vraag ik me af of ze ’s middags wel fit genoeg zal zijn om naar Ringezicht te gaan. In de villa is genoeg ruimte om de kindertjes bezig te houden, en als het mooi weer is, schijnt het daar buiten ook een soort paradijsje te zijn. Op een kindermisje dat te moe is om dat alle-

maal op te brengen, zit mevrouw Kortman waarschijnlijk ook niet te wachten.’

‘Dan moet ze dat baantje bij mevrouw Kortman maar laten schieten, Sien. Het heeft weinig zin om Kee Voerman tegen de haren in te strijken. We mogen dat lieve kind niet afmatten met een dagtaak die voor een volwassene nog te zwaar is.’

‘Dus jij vindt dat we de boerin haar zin moeten geven.’

‘Ik weet het niet, schat. Laten we het Jaantje zelf maar vragen.’

Dat de boerin van de Stobbenhof extra hulp nodig heeft, staat vast. Dat zij zuinig aan moet doen ook. Hein Voerman is een kleine boer. Met veertien koeien, wat pinken, varkens en schapen kan hij geen bokkensprongen maken. Kee moet het werk zien te klaren met de oude meid Gree Zeldenrust, die steeds stijver wordt in de botten. Het zware werk moet zij overlaten aan Sien, maar die kan met haar dikke buik niet veel meer aan. Gree weet dat Sien vroeg of laat zal moeten afhaken, en wat er dan moet gebeuren weet zij niet. Als Kee geen vervangende hulp wil aannemen, zal zij er zelf wat steviger tegenaan moeten. Ze werkt al vele jaren op de Stobbenhof en ze weet dat Kee liever lui dan moe is.

‘Dat was me het middagje wel,’ zucht Jaantje als ze thuiskomt van haar dienstje op Ringezicht. ‘Mevrouw had enkele vriendinnen op bezoek, en naast het bezighouden van de kinderen moest ik ook voor de thee zorgen.’

‘Ben je moe?’ Sien kijkt haar dochttertje met gefronste wenkbrauwen aan.

‘Welnee, maar ik moest mijn aandacht verdelen tussen de kinderen en de visite van mevrouw.’

‘Zou jij dat dienstje willen missen, Jaantje?’

‘Nee, natuurlijk niet, want ik heb het daar naar mijn zin en ze zijn er allemaal erg aardig voor me. Maar waarom vraag je dat, moe?’

‘Je vader en ik hebben het er erg moeilijk mee, lieverd, maar de boerin van de Stobbenhof zet ons het mes op de keel.’

‘Hoezo?’

‘Pa heeft gezegd dat ik met mijn dikke buik niet langer in staat

ben 's morgens op de hoeve het gebruikelijke zware werk te doen, en nu wil ze dat wij jou in mijn plaats sturen.' Sien kijkt haar meisje met een verontschuldigende blik aan.

'En wat hebben jullie besloten?'

'Nog niks, we willen eerst weten hoe jij erover denkt.'

'Maar als ik 's morgens ga helpen op de Stobbenhof, dan zit jij hier zonder hulp.'

'Dat klopt. Aardappelen schillen en koken lukt nog wel, maar aan bukkend werk waag ik me niet meer. Jij zult dat werk dan van mij moeten overnemen, zoals je nu al doet. Al met al wordt dat te veel, kindje. Ik ken Kee en ik vrees dat er nare dingen gebeuren als we haar haar zin niet geven.'

'Wat voor nare dingen dan?'

'Zoals je weet, krijgen we elke dag drie liter melk, af en toe wat turf en cokes en als het geriefbos bij de hoeve gekapt wordt, is een deel van het hout voor ons. Ik zie haar ervoor aan dat ze daarmee stopt als we haar haar zin niet geven, en wat moeten we dan? Geld voor melk en brandstof hebben we niet.' De ogen van moeder Sien worden vochtig en Jaantje slaat haar armen om haar heen.

'Maar alles is toch maar tijdelijk, moe! Eén à anderhalve maand na de geboorte van ons kindje kun je wellicht je werk op de hoeve alweer hervatten.'

'Dat weet ik wel, schat, maar als jij je dienstje bij mevrouw Kortman houdt, betekent het dat je je minstens zes weken moet afbeulen.'

'Dat valt wel mee, hoor! Ik kan wel tegen een stootje en ik kom die zes weken wel door, maak je nou maar niet zo van streek. Mijn dienstje bij mevrouw Kortman opzeggen doe ik niet. Ik word er gewaardeerd en met zoon Bas, die mijn leeftijd heeft, en de twee jaar oudere zus Toos kan ik het ook goed vinden. Van de professor mag ik af en toe in de kassen die bij Ringezicht staan, een kijkje nemen, en dan plukken we voor mevrouw Kortman een mooi boeket bloemen. Dat wil ik niet missen, moe. Laat pa maar tegen de boerin zeggen dat ik vanaf morgen je taak zal overnemen.'

En zo komt het dat Jaantje de volgende morgen in het boenhok van de Stobbenhof zingend het melkgerei staat te spoelen. Ze is lid

van het zangkoor Bel Canto en zingen is haar lust en haar leven. Ook op Ringezicht zingt ze met mevrouw Kortman soms een duet, en dan hebben ze samen de grootste lol.

De oudste zoon van Piet en Sien Kleiweg is Koos. Hij is twee jaar ouder dan Jaantje, en ook hij is vaak te zien in de omgeving van Ringezicht. Hij assisteert Frans Warsveld, die veel werk voor de professor in diens kassen verricht. Frans is de beste vriend van Piet Kleiweg. Ze zijn even oud en kennen elkaar al vanaf de schoolbanken. Frans woont in zijn eentje in een dijkhuisje, dat door zijn vader eigenhandig gebouwd is. Vader Warsveld was knecht bij de plaatselijke timmerman/aannemer en kende zijn vak.

De ouders van Frans zijn inmiddels overleden en zijn broer en zusters zijn getrouwd en wonen elders. Hoewel Frans recht van lijf en leden is, praktiseert hij er niet over om te trouwen.

Koos Kleiweg is graag bij Frans. Hij helpt hem bij de verzorging van het kleinvee en is de beste maatjes met de hond Caro, die af en toe de grote toom kippen de stuipen op het lijf jaagt. Frans zelf is erg gesteld op Koos, en dat laat hij merken als hij bij zijn grote vriend op bezoek gaat.

‘Hallo Frans,’ zegt Piet als zijn vriend met zijn forse gestalte in het deurgat van het daggeldershuisje staat. ‘Het is alweer een poosje geleden dat we samen het meer op gingen. Heb je het tegenwoordig zo druk?’

‘Ik verveel me niet, Piet, en Koos houdt me gezelschap.’

‘Ook bij de professor,’ vult Koos trots aan.

‘Hij wordt zelf al een kleine professor, hè Koos?’

Koos lacht maar eens. Hij is graag in de kassen van Kortman, die hoogleraar biologie aan de universiteit van Leiden is. Bovendien heeft de prof een belangrijke bestuursfunctie bij de Hortus Botanicus in de sleutelstad. Ook daar doet Frans allerlei klussen voor de professor, en Koos mag hem erbij helpen.

‘In de Hortus Botanicus in Leiden is het zó mooi, pa,’ zegt Koos enthousiast.

‘Dus je helpt Frans nog liever daar dan in de kassen van Ringezicht?’ veronderstelt Piet en Koos knikt heftig.

‘De studenten die ik in de Hortus tegenkom, ontmoet ik ook vaak in de kassen van Ringezicht.’

‘Ja, Koos is erg leergierig. Hij kent al een heleboel plantensoorten, en niet alleen de Nederlandse namen, maar hoewel hij zijn tong er vaak over breekt, ook de Latijnse namen. Je onthoudt ze ook, hè Koos?’

‘Weet je hoe een gewone paardenbloem in het Latijn heet, pa?’

‘Al sla je me dood, jongen,’ lacht Piet.

‘Een paardenbloem is een *taraxacum officinale* en een brandnetel *urtica dioica*.’

‘En een klaproos?’ wil moeder Sien weten.

Koos graaft diep in zijn geheugen en zegt: ‘*Papaver dubium*.’

‘Jij wordt nog een geleerde bol, zeg!’

‘En weet je dat je bepaalde bloemen ook kunt eten, moe?’

‘Ajakkes, dat doe je toch zeker niet!’ Sien griezelt bij de gedachte dat ze bloemen zou moeten eten.

‘Wat doe je als de dokter het je in jouw positie voorschrijft?’ vraagt Frans lachend op de dikke buik van Sien wijzend.

‘Dat doet dokter Zuidveld niet,’ weet Sien zeker.

‘Maar je bent niet vies van een maaltje vis, neem ik aan.’

‘Heb je vis bij je, Frans?’

‘Ik ga morgen weer het meer op en ik geef Koos dan wel een maaltje mee.’

‘Mag ik mee, Frans?’ vraagt Koos. Met Frans is altijd wel wat te beleven, en fuiken lichten op het meer is wel het spannendst.

‘Omdat jij het bent,’ lacht Frans.

Het is de volgende dag windstil en het meer ligt er glad als een spiegel bij. Om de vis levend te houden, heeft Frans een vaste bun in zijn roeiboot. Die bun doet ook dienst als opslag voor paling als hij gaat peuren. Maar vandaag gaat hij de fuiken lichten die hij gisteren gezet heeft. Frans is een manusje-van-alles en pakt alles aan waar hij een paar centen mee kan verdienen. Mevrouw Kortman behoort tot zijn vaste klanten en ze betaalt een goeie prijs voor de vis, vooral paling is haar lievelingskostje. ‘Rijkelui-seten’ vindt Frans, maar hij is er zelf ook niet vies van.

Behalve Koos is ook de herder Caro mee. Hij staat als een soort boegbeeld voor in de boot en spitst zijn oren bij elk opspringend visje. Hij maakt jankende geluidjes, maar hij waagt het toch niet in het water te springen om de visjes te pakken.

Frans heeft in totaal zes fuiken gezet. In de eerste fuik zit wat witvis, waarvan hij de helft teruggooit. Enkele grotere vissen gooit hij in de bun. De tweede fuik levert een verrassing op. Er zitten, behalve het kleine spul, ook drie vette palingen in.

‘Die zijn voor je moeder, Koos,’ belooft hij.

In de overige fuiken zit wel vis, maar geen vette paling meer. Alle fuiken worden opnieuw gezet.

‘Ik heb vette paling voor je, moe!’ roept Koos al voor hij goed en wel binnen is. ‘Frans heeft ze al schoongemaakt en hij heeft er nog een kluit boter bij gedaan ook.’

‘Dat wordt smullen, jongen.’

‘Maar je moet ze zelf opeten, hoor! Frans zegt dat paling goed voor je is.’

‘Toch denk ik dat jij en de anderen ook wel een stukje lusten.’

Als Piet thuiskomt, loopt het water hem in de mond als hij de lucht van gebakken paling in zijn neus krijgt. Koos vertelt enthousiast over het lichten van de fuiken, en als moeder met het ‘rijkeluiseten’, zoals Frans het noemt, binnenkomt, krijgen ze er allemaal een portie van.

‘Ik hoop binnenkort ook weer eens met Frans het meer op te kunnen gaan,’ zegt Piet. ‘Toen Frans hier gisteren was, zei ik nog dat het alweer een poos geleden is. Het was niet alleen leuk, maar ik kwam nooit met lege handen thuis, hè Sien?’

‘De goeie ouwe tijd,’ mijmert Sien. De zorgen van de laatste weken drukken zwaar op haar. De naderende bevalling, de starre houding van de boerin van de Stobbenhof en de roofbouw op Jaantje.

Maar Jaantje zelf slaat zich er wel doorheen, zoals ze zelf zei. Met de oude meid Gree Zeldenrust kan ze het goed vinden, maar de boerin vindt ze maar een zeur. Als ze zingend haar werk doet, heeft Kee daar ook al iets van te zeggen.

‘Dat gegalm op mijn nuchtere maag werkt op mijn zenuwen,’ zegt ze en dan gaat bij Jaantje de lol er al gauw vanaf.

‘Je moet je van Kee niks aantrekken, Jaan,’ zegt Gree. ‘Dat doe ik ook niet.’

‘Maar jij bent veel ouder dan de boerin, en ik heb allang gemerkt dat ze ontzag voor jou heeft.’

‘Dat is zo en dat komt omdat ik meer dan veertig jaar geleden door haar schoonmoeder ben aangenomen. Hein was toen nog niet eens geboren en zij natuurlijk ook niet.’

‘Vind jij het wel leuk als ik zing tijdens het werk?’

‘Natuurlijk vind ik dat leuk. Je bent hier ’s morgens het zonnetje in huis en Kee zou met je mee moeten zingen, maar die drinkt ’s morgens kennelijk een fles azijn leeg.’

Ze moeten er beiden om lachen, en dan vertelt Jaantje dat ze met mevrouw Kortman soms duetten zingt.

‘Moet je daar ook wel zwaar werk doen, Jaan?’

‘Nooit. Ik ben aangenomen als kindermisje, en voor de was en het schoonhouden van de villa komt er twee keer per week een werkvrouw.’

‘Maar ik heb begrepen dat je voordien ook nog je moeder moet helpen.’

‘Dat duurt nog hooguit tot zes weken na de bevalling, Gree, en dat houd ik wel vol, hoor!’

‘Dus je baantje bij de professor geef je niet op, neem ik aan. Toen ik je vader erover sprak, had die nog zijn twijfels.’

‘Nee, ik blijf daar, Gree. Met de kindertjes ga ik, als het mooi weer is, vaak naar buiten en daar zijn altijd studenten. Vooral in de kassen.’

‘Laten die je wel met rust? Ik vertrouw die rijke jongetjes niet zo.’

‘Wees gerust, Gree. Ze fluiten me na en maken grappen, maar ik heb echt geen last van ze.’

‘Kijk toch maar uit, meissie, want je ziet er voor je leeftijd wel heel erg goed uit.’

‘Als ik risico zou lopen, dan zijn vaak mijn broer Koos en Frans Warsveld in de buurt om me te beschermen. Koos kan heel goed met de studenten overweg, en hij is er trots op dat hij zó van hun

kennis profiteert dat hij al de Latijnse namen van veel planten weet. We hebben er thuis om gelachen.' Dat doet ze nu met Gree ook, maar de boerin heeft het daar niet zo op.

'Er moet niet alleen gelachen, maar ook gewerkt worden, hoor!' snauwt ze.

'Doe niet zo zuur, Kee,' sneert Gree terug. 'Wees blij dat er hier weer wat leven in de brouwerij is. Het werk lijdt er echt niet onder, als je daar soms over inzit. Als jij ten opzichte van Jaan de kinderbeul wilt uithangen, dan ga je je gang maar, ik doe daar niet aan mee.'

Jaantje durft zelf niks te zeggen, maar ze moet inwendig lachen om de rake opmerkingen van Gree. Dat kan die zure boerin alvast in haar zak steken.

'Was het zwaar, kindje?' vraagt moeder Sien bezorgd als Jaantje terugkomt van de hoeve. Ze kan met haar dikke buik het zware werk onmogelijk zelf meer doen, maar toch gaat het haar aan het hart dat haar kleine meid nu samen met Gree het werk moet zien te klaren.

'Maak je daar nou maar geen zorgen om, moe. Het spoelen van het melkgerei is niet zo zwaar, en als ik de melkimmers op het druiprek moet zetten, dan helpt Gree me een handje.'

'Kan ze dat nog?'

'Als we het samen doen, is het echt niet zo zwaar. Ik ben trouwens blij dat Gree me een beetje helpt, niet voor de hulp alleen, maar ze is erg aardig en neemt het voor me op als de boerin naar doet.'

'Wat doet de boerin dan?'

'Die begint te zeuren als ik onder het spoelen zing. Het werkt op haar zenuwen, zegt ze.'

'Vindt Gree het wél leuk?'

'Ja, ze zegt tegen de boerin dat ze blij moet zijn dat er weer wat leven in de brouwerij is en dat het werk er niet onder lijdt. Ze schold haar ook nog uit voor kinderbeul.'

'Gree durft alles tegen Kee te zeggen.'

Piet, die komt eten, vangt de laatste woorden van Jaantje op en

bevestigt wat hij hoort. ‘Gree werkte al op de Stobbenhof toen Hein nog geboren moest worden. Ze vertelde me eens dat Heintje als kind nog meer aan haar hing dan aan zijn eigen moeder. Hoewel hij gekscherend over “ons krakende meubelstuk” praat, zou hij haar voor geen goud willen missen. Kom niet aan Gree, want dan kom je aan hem, en dat geldt ook voor Kee.’

‘Dus een beetje gevoel heeft die norske boer volgens jou wel,’ meent Jaantje.

‘Wat zal ik zeggen? Het is meer een soort moederliefde, want als hij zich omdraait, kan hij iemand verrot schelden.’

‘Het kan niet lang meer duren, vrouw Kleiweg,’ zegt dokter Zuidveld als hij voor een routinecontrole langskomt. ‘Zeg maar tegen je man dat hij bijtijds de vroedvrouw moet waarschuwen, want als ik me niet vergis, wordt het een zwaar kind.’

De dokter krijgt gelijk, want nog geen week na zijn bezoek voelt Sien op een nacht de weeën en moet de vroedvrouw gehaald worden.

‘Word toch wakker, Piet!’ Ze weet dat haar man elke morgen vroeg op moet en dat hij na een drukke werkdag slaapt als een os. Ze schudt zijn arm en roept: ‘Je moet Dora halen, Piet!’

Piet schrikt, maar hij is dan meteen klaarwakker, want hij houdt er al enkele dagen rekening mee dat hij naar Dora moet. Van Hein Voerman heeft hij toestemming paard en tilbury te gebruiken.

Het inspannen van het paard voor de tilbury is voor Piet een routineklus, dus is hij tien minuten na het dringende verzoek van Sien al onderweg.

Dora Bregman is een al wat oudere vroedvrouw met veel ervaring. De dorpingen hebben dan ook al jaren het volste vertrouwen in Dora, en ze zijn van mening dat zij meer verstand van bevallingen heeft dan alle dokters bij elkaar.

Toch denkt Dora daar zelf anders over. Zij houdt contact met dokter Zuidveld over aanstaande geboorten, en tijdens haar laatste gesprek met hem hoorde ze dat Sien Kleiweg een zware bevalling te wachten staat.

‘Waarom moeten vrouwen toch altijd midden in de nacht beval-

Liefde en intrige op het platteland

Hoe kleiner het dorp, hoe groter de ophef wanneer er iets gebeurt. Dat is niet zo gek, want in deze kleine gemeenschap kent iedereen elkaar, wil iedereen iets van elkaar en vindt iedereen iets van elkaar. Het overlijden van Sien Kleiweg in het kraambed zet een reeks gebeurtenissen in gang die het hele dorp lijken te raken. Haar man Piet blijft achter met vier kinderen en de gemeenschap spant zich in om hem te helpen. Toch komt er ook veel neer op oudste dochter Jaantje, die al snel moet gaan werken. Maar er staan haar nog veel grotere veranderingen te wachten.

Clemens Wisse heeft al heel wat boerendochters uit zijn toetsenbord getoverd, maar hij blijft het met evenveel plezier doen. Steeds weer weet hij nieuwe verhaallijnen te bedenken zodat elke nieuwe roman toch weer verrassend is, maar natuurlijk altijd met die onmiskenbare boerensfeer.

Z&K

ISBN 978 94 0191 080 4 NUR 344

www.zomerenkeuning.nl